

1.

אחרי שהסתיים הכל בדרך ללונדון, תש"ג.

הוא התעורר באחת. ידיו היו כבולות, והוא חש שהוא נע.

"נלכדתי", הוא ידע ללא צל של ספק. עיניו היו מכוסות, והוא חש ששני זוגות ידיים חזקות מניחות אותו על אלונקה, ומישהו נושא אותו. הוא שמע את צרור הפקודות המהיר, את ההוראות והמשפטים שהוחלפו, והבין לאן הוכנס. החלפת המשפטים המהירה הסתיימה, הוראות הטיס ניתנו, והמפציץ הכבד "קרטיס C-46 קומנדו" המריא בשאגה אל על.

המטפחת הוסרה מעיניו בידי חייל גברתן שלא הכיר. עור פניו של החייל היה חיוור בהיר, וזרועותיו איתנות. שריריו התבלטו, ועיניו הקטנות להפתיע הציצו בעירנות מתוך פניו הענקיות. הוא דמה, כך הרגהו המצולע בשמץ שעשוע, לגורילה. נראה כי מִפְּה אחת מכפות ידיו הענקיות תעביר אותו לעולם האמת. המצולע התבונן סביבו במבט שיש בו יותר סקרנות מאשר אימה, ושמח לגלות את עצמו, אחרי הכל, בסביבה מוכרת למדי. מטוס קרב בריטי המקים שאון כשל פרימוס.

החייל שחרר את זרועותיו ורגליו מן האלונקה, הרימו בתנועות חדות

ויציבות, הושיבו על הכיסא וכבל שוב את ידיו ורגליו. שוביו לא פחדו להשאירו עם חייל אחד שיטפל בו וישמור את צעדיו, שכן התעמתות עם עוג מלך הבשן הזה לא תהיה רק חסרת סיכוי, אלא גם אווילית לגמרי. החייל הגברתן משך את זרועותיו לאחור, קשר את החבל בתנועות חזקות, וזרועותיו של המצולע כאבו מן המשיכה. כשסיים פעולה זו, גחן החייל, כבל את רגליו אל הכיסא וביצע את אותה פעולה של מתיחת החבל וקשירתו. עכשיו נזקק המצולע לכל שליטתו העצמית כדי לא לפלוט זעקת כאב. אחרי שביצע החייל את הקשר האחרון, חש המצולע שאינו מסוגל להניע את ידיו ורגליו.

הקושר סיים את תפקידו ויצא מן התא. המצולע ניסה להניע את ראשו כדי להתבונן מבעד לחלון, וראה את שמייה של לונדון, עכורים למראה, מתקרבים אליהם במהירות רבה. ה"קומנדו" מסוגל היה להגיע למהירות של ארבע מאות עשרים וחמש קילומטרים לשעה. המרחק בין המקום שממנו המריאו ללונדון אינו גדול, כך שיש לו פחות ממחצית השעה כדי לתכנן את צעדיו הבאים. אולי שגה כשלגם יתר על המידה מן המשקה הקטן והיעיל.

לא הניחו לו להתאושש מן הסם המרדים, ומישהו נכנס לתא הקטן בו היה כלוא. המצולע סקר את הבא בעניין. לא ידע אם דרגתו הגבוהה הוצמדה לכותפותיו רק לצורך החקירה, או שמא היא אמיתית. כך או כך, נראה שהם מתייחסים אליו בכבוד. לא לכל שבוי מביאים קצין בדרגת קולונל, או מעמידים פנים שמביאים קצין כזה, כדי לחקור אותו.

"שלום", האנגלית שבפיו הייתה צחה ותרבותית, ללא שמץ של מבטא זר המאפיין את בני מעמד השוליים. "אין לך מה לומר או לטעון בשום שפה אחרת. אנחנו יודעים עליך כל-כך הרבה, שאם תשקר – נדע זאת מיד".

"אין לי עניין לשקר", ענה, מדהים את האיש בכך שענה. הלה חשב שלא יהיה כוח בעולם שיניע אותו להשיב.

"את זאת נדע בעוד רגע". הוא מצמץ בעיניו, מתגבר על הפתעתו מתשובת הנחקר. "יש לך אורח".

"אורח?" האיש קימט את מצחו. דלת התא נפתחה, ולחדרון נכנסה דמות שהכתה אותו בהלם מוחלט. פיו כמעט נפער בתדהמה, אבל הוא שלט בעצמו והחזיר לבא מבט קר ושליו.

"מופתע?" הבא חייך.

"אפשר לומר".

"זאת אומרת שאתה מזהה אותי".

"אי אפשר שלא".

"ובכל זאת, אציג את עצמי", אמר האיש בחיוך אדנותי, "בתקווה שהדבר יגרום לך להציג את עצמך גם כן".

"תקוות שווא".

"ווינסטון צ'רצ'יל", הציג האיש את עצמו, מתעלם מדבריו של הנחקר, "ראש ממשלת אנגליה, בחסד הוד מלכותו ובחסד האלוקים".

"ואני, אם שמעתי נכון, מכונה על ידכם 'המצולע', השיב הסוכן הנלכד בחיוך משלו.

"גרמת לנו לא מעט טרדות, נערי היקר". צ'רצ'יל לא התבייש להודות בכך. גם הוא ידע כמה פרקים בתורת החקירה. ההזדהות היא חלק ממנה. "אני יודע", המצולע צחק צחוק נטול שמחה, "ידעתי, ולעולם אדע".

"למה עשית את זה?" צ'רצ'יל הציג סיגר ושאף את העשן אל קרבנו. הוא הביט באיש, מבקש לחקור בתווי הפנים הגלויים לפניו גם את לבו הנסתר כל-כך מהם, וליתר דיוק – את מוחו האגדי ואת יכולותיו המופלאות.

"תן לי, ואמנה לפניך שלוש סיבות", ענה המצולע במטושטש. נראה היה כי הסם לא מרפה ממוחו וממחשבתו הצלולה.

"בבקשה, אני פנוי לשמוע".

"איני יכול לדבר", הוא נשא את ראשו אל הקולונל שפתח בינתיים את הדלת. הגברתן שקשר אותו קודם לכן ושני חיילים נוספים נכנסו אל התא והפכו אותו לצפוף להחריד. שלושת החיילים שלפו את אקדחיהם וכיוונו

אליו את הנשק. אצבעותיהם היו מונחות על ההדק. המצולע ידע שהם קיבלו פקודה חד משמעית: לירות על מנת להרוג. בעלות הברית לא תסתכנה שוב במידע שיזרים אודותיהן האיש הזה, וגם אם ייתכן שהוא יועיל להן בחייו הן לא תיקחנה סיכון למקרה שהוא מתכנן להימלט. המחשבה חרשה צמרמורת בגוו. לא, הוא לא פחד מהמוות, אלא ידע שטרם השלים את משימתו.

“מדוע? בגללם?” צ'רצ'יל הפנה את ראשו אל השומרים הדרוכים.

המצולע נד בראשו לחיוב, ואחר לשלילה.

“מה כן ומה לא?”

“איני יכול לדבר”, הוא השתדל לשמור על ראשו זקוף. זרועותיו כאבו עד אימה מן המתיחה, ומבט חטוף הוכיח כי החייל לא הקפיד ביותר להותיר את זרימת הדם חופשית. עורו עטה גוון כחלחל. ראשו היה סחרחר, רגליו אותתו על עצירת הדם. “אני מבולבל מעט”.

צ'רצ'יל רמז, ומישהו נוסף נכנס אל התא. המצולע השתאה. נראה כי הם הביאו למטוס הקרב הזה את כל צבא בריטניה! כמה אנשים נכנסים אל התא הקטנטן הזה? עוד מעט יקרוס המטוס מחוסר שיווי משקל. בקבוק יין היה בידו האחת של הנכנס, ושתי כוסות, נתונות זו בתוך זו, בשנייה. המצולע נד בראשו לשלילה, וצ'רצ'יל מזג לעצמו מן היין והציע לו את הכוס השנייה. תרגיל ישן כדי להוכיח כי היין אינו מורעל ואין בו סם כלשהו. המצולע הניד קלות את ראשו והניח לאיש שהביא את הכוסיות להתקרב אליו ולהשקות אותו. הוא לגם מעט, והערפל שסבב את מוחו החל להתבהר.

“אתה יודע איפה אתה נמצא?” נראה היה שלראש הממשלה יש את כל הזמן שבעולם.

“אני מבין שאנו מתקרבים ללונדון”, הוא לגם שוב. “תודה”, רמז לאיש להרחיק את הכוס משפתיו. השומר סילק אותה מפיו של המצולע ללא הגה.

"אתה מעריך נכון. עוד מעט נוכל להגיע אל הבית שלי". צ'רצ'יל לא הסיח את הדעת מן החקירה אותה ניהל.

"אתה כבר לא גר ברחוב דאונינג 10".

"לא רחוק משם", צ'רצ'יל הציג סיגר והביט במבט מרוכז במרגל שזעזע את כל מערך המלחמה בימים האחרונים. "משכן לא נוח בעליל, הריני מבטיח לך".

"יפה, תזמין אותי לביקור". המצולע לא חיך. עיניו היו ריקות מהבעה.

"אני מעוניין, אם לא אכפת לך, לשאול כמה שאלות".

"הרשות נתונה". ניצוץ מבודח עלה בעיניו. בדיחות הדעת של מי שיודע שכל הקלפים ברשותו וליריבו אין קלף מיקוח אחד. אפילו חייו אינם נחשבים בעיניו. אין איש בעולם שיוכל להוציא מפיו ולו פרט אחד שאינו מעוניין למסרו.

ראש הממשלה בחן את פניו ממושכות, בדומייה. הוא ידע והכיר בטיבם של בני אדם, וקרא את הניצוץ המבליח בעיניים שמולו. הוא הבין את פשרו, וידע כי אין כוח בעולם שיוציא מאיש זה מידע שאינו מעוניין למסרו. האגדות שנכרכו בשמו היו מרובות, וההילה שנוספה להן הפכה את האדם הזה לבעל כוחות עליונים. צ'רצ'יל ידע כי איש זה לא היה מוציא הגה מפיו לו חשש שאי-מי יצליח לחוקרו, לו ידע כי אי-מי יוכל לו ולשתיקתו. הוא היה בטוח בעצמו במידה שלא תיאמן, וכמעט לראשונה בחייו חש ראש ממשלת אנגליה, האיש הלא מנוצה, תחושת ייאוש.

"מי אתה?" שאל לבסוף בקול איטי ונמוך, "מי אתה, בשם אלוקים?"

מי אתה, 'המצולע'?"

הטיסה נמשכה ללא תקלות. חקירתו של ראש הממשלה הייתה קצרה מאוד, והוא יצא מן התא בלי להוסיף מילה. המצולע לא ידע עד כמה הוא חשוב. ראש הממשלה בעצמו הצטרף לצוות שהטיס אותו ללונדון.

החקירה הייתה קצרה ולא ממצה. הוא הציג תנאים בפני ראש

הממשלה, ונענה בשלילה מוחלטת. מעולם לא חש את האכזבה מכה בו בעוצמה כה גדולה כפי שחש באותם רגעים. אם כן, הכל היה לשווא. הוא נפל בשבי ללא כל טעם.

הדקות נקפו. על פי חישובו קבע המצולע כי הם מתקרבים לאדמת לונדון. כל שריריו נדרכו. הוא חייב לעשות מעשה, ומהר ככל האפשר.

החיילים שהקיפו אותו הוסיפו לעמוד דרוכים, ידם על ההדק. הוא תהה כיצד הם חושבים שהוא יכול לנוע כאשר הכבלים המחברים אותו לכיסא מהודקים כל כך.

“אָקְסִיּוּז מִי (סלח לי)”, הוא פנה אל הגברתן. אחרי הכל הוא ידיד ותיק שלו, מלפני חמש דקות. הגברתן הביט בו בתהייה, “כן?”

המצולע הורה בראשו לכיוון תא השירותים, והגברתן, מנומס כבריטי מהוגן, הניד ראשו. הוא הורה לשני החיילים להתקרב, והם הצמידו את אקדחיהם לראשו בשעה שהגברתן שחרר ללא תלונה את הכבלים שעל קשירתם כה עמל. כשסיים משך את המצולע למצב של עמידה, והוליך אותו אל השירותים. הוא נזקק לתמיכה כדי שלא ייפול תוך כדי הליכה. הגברתן הביט בו בארשת שחציה חמלה וחציה שמחה לאיד. הוא לא הבין לשם מה הוזהר על קשירת האיש הזה. לא נראה כי הוא מסוגל לבצע בריחה כלשהי. המצולע הודה לו בניע ראש ונכנס, נועל את הדלת בתנועת שגרה.

החיילים עמדו מחוץ לתא השירותים, אקדחיהם צמודים אל הדלת. דקה, שתיים ושלוש חלפו. הגברתן, קוֹרְפוֹרְל (סְמֶל) רוֹסְטוֹן, הניח לשבוי שלו להשתהות כחפצו. כותלי המטוס סוגרים עליו, אקדחים ממתנינם לו ביציאה, מה יכול הוא לעשות? הימלטות אינה אפשרית כשמדובר בתא מטוס סגור.

ככל שחלפו הדקות החלו שני החיילים לגלות סימנים של קוצר רוח. רוֹסְטוֹן הציץ מדי פעם בשעונו, אבל שמר על ארשת מאופקת. המטוס הלך וקרב לאדמת לונדון, והוא הקיש על הדלת בעדינות שלא נראה היה כי היא מצויה בו. עוד מעט יאלץ לבקש מהשבוי שלו לצאת. כשינחת המטוס על אדמת לונדון לא ישתהה צ'רצ'יל ויחקור אותו באמצעים

משובחים קצת יותר מאלו שהיו לו במטוס. הוא חייב להוציא או בטרם ינחתו.

המצולע לא טרח להגיב לנקישות. רוקטון החליף מבטים עם החיילים שלשמאלו ולימינו והגביר את עוצמת הדפיקות. המצולע לא ענה. מטר הנקישות נעשה מאיים, אבל המצולע התמהמה בשלווה. הדלת נרעדה תחת הנקישות, ואיש לא הגיב. שוב החליף רוקטון מבט עם החיילים שלצדו ואז הניע ראשו, נסוג אחורנית, ופרץ את דלת התא בבעיטה.

התא היה ריק.